

ката си, грохнали, и двамата съ побѣлели като снѣгъ коси, а пъкъ бабата съ такъвъ дългъ носъ, че рови съ него изъ огнището като съ ржженъ.

— Добъръ вечеръ, добъръ вечеръ! — рекла бабата на Халвора. — За какво си се потрудилъ? Ние тукъ човѣшка душа отъ сто години не сме виждали.

Халворъ имъ разказалъ, че той търси пжтя къмъ замъка Сория-Мория, и запиталъ, дали тѣ не знаятъ пжтя отъ тукъ на кждѣ е.

— Не, — рекла бабата, — не го зная. Но ето че ей сега ще назърне мѣсецътъ, азъ него ще запитамъ; той, вѣрвамъ, ще го знае; та нали той вредомъ свѣти, трѣбва да знае и този замъкъ.